



Kesällä 1977, pian Gunnyn räjähtämisen jälkeen, purettuamme lastimme Augustassa, jatkoimme matkaa toiselle rannalle, Tunisiaan, Sfaxiin. Sieltä lastasimme raakaöljylastin Temaan, Ghanaan. Tämän jälkeen jatkoimme pari, kolme kuukautta linjalla Bonny River (Nigeria)- Tema (Ghana). Varsin lämpöistä aikaa, varsinkin kun aluksessa ei ollut mitään ilmastointia.

Ghanan päässä meillä oli paikallinen kiväärimies vahtina täkillä öisin. Joku urhoollinen, Suomen armeijan käynyt veijari kävi kerran äijälle näyttämässä, miten kiväärin lukko puretaan ja kasataan. En tiedä, oliko helteellä vaikutusta asiaan, mutta niin vain kävi, että lukko jäi kummaltakin, sekä vartijalta, että Suomen urholta kasaamatta. Vartija kääri osat likaiseen rättiin ja laittoi taskuunsa. Ehkäpä joku esimies ne sitten kasasi.

Merimatka tyhjänä Bonnyyn kesti hiukan alle vuorokauden ja perillä oli lastaus pojijusta. Nostimme letkun pään puomilla täkille ja sitten koplasimme manifoldeihin supistuksilla. Pohjasta nostettu letku painoi jotain 9-11 tonnia, joten meidän 5 tonnin puomimme olivat todella kovilla, mutta "muutamana "kikka kolmosena" avulla sekin homma onnistui, vaikkakaan ei aivan "työsuojeluhallituksen normien" mukaan.

Bonny Riverin luotsin saapuessa, oli käsky nostaa leidarit välittömästi ylös, sillä ensimmäisellä reissulla olivat jääneet roikkumaan seurauksella, että "kakkäräpäinen naisrosvojoukko" teki täsmäiskun alukseen ja jopa messitytön päältä vietiin peitto hänen nukkuessaan. Kaikki lähti, mitä irti sai ja veneeseen odottaville miehille. Fokifokiakin tarjottiin, mutta kuka sitä kesken ankkuroinnin ja letkun noston, eikä kaartikaan niitä maan suloisimpia ollut.

Nigerian raakaöljy on hyvin kevyttä ja vanha, alun perin OBO-laiva (ore-bulk-oil) ei ollut oikein missään näissä kolmessa kirjaimessa hyvä, vaan lähinnä sellainen ominaisuuksien kompromissi.

Aluksessa oli englantilaiset Carruthersin mäntähöyrypumput, jotka olivat hyvät jossain bitumin ajossa vaan ei helposti kaasuntuvan, Saharan raakaöljyn. Pumppuihin tuli sellaisia kaasulukkoja ja pumput piti käsin ilmata. Pumppuruuman pohjalle miitsipissä oli matkaa 13 metriä ja siellä oli varmaankin liki 60 astetta ellei enemmänkin.

AFRIKAN VESILLÄ...

Purkaustehomme oli heikko ja sen vuoksi purkaus kesti monia päiviä, joten ympäristöönkin tuli tutustuttua. Kaupungissa oli yksi ns. ravintola/disco/lihakauppa, miksi-köhän sitä nyt sitten kukin haluaa nimittää nimeltään Subin Valley, merimieskielellä Supiklubi. Lisäksi kaupun-gissa on Meridian-hotelli joka on tarkalleen nollameridiaanilla.

Proviantin täydennys Ghanassa oli vaikeuksien takana, sillä voiksi kutsuttu levite oli jotain laardia ja liha, jota tuotiin oli moneen kertaan sulanutta. Sulaessaan siitä paljastui puolen sentin vihreä kerros. Siitä vain kerros pois, pataan ja paljon mausteita sekaan, niin johan kelpasi nälkäisille ”ghanalainen” merimiespata.

Olutta, kuten muitakaan väkijuomia ei saanut muualta kuin merimiesklubilla. Olut oli paikalliseksi erittäin hyvää. Syynä lienee se, että eräs saksalainen panimomestari oli 1940-luvun puolivälissä katsonut parhaaksi muuttaa Saksanmaalta muualle ilmeisesti aikaisemman poliittisen menneisyytensä pakottamana ja katsoi olevansa kaiketi turvassa muualla kuin aatetoverit, jotka suuntasivat Etelä-Amerikkaan.

Ongelmana oli se, että maassa oli huutava pula pulloista. Niin huutava, ettei olutta saanut ollenkaan mukaan klubilta.

Onneksi ruotsalaiset olivat aikoinaan jättäneet laivaan muutaman alumiinisen maitotonkan, sellaisen, joita Suomessakin tapasi olla maitolavoilla aikoinaan. Myös maitorattaiden tapaiset löytyivät ”poosun” varastosta.

Keräsimme taalamme yhteen ja pari puolikasta laitettiin asialle klubille.

Keskustelu ilmeisesti käytiin näin: Ostamme 200 pulloa olutta.!

”Ei myydä pulloissa”, jolloin sankarimme käärsivät tonkat sisään klubille ja sanoivat: Bulkkina ja saivat odotetun kaupan tehtyä. Seuraavana päivänä messeissä oli kaikkennäköisiä mehukannuja, joissa mallasjuoma mukavasti kuohahteli.

Paikalliset asukkaat sai töihin parilla Lux-saippualla ja ruoan jätteillä, mikä monelle on tietty tuttua noista maista. Poosulla oli ulkosivulla 4 mustaa skrappaamassa ja fläkkäämässä, byssaporukalla pari tiskaria ja torppaajaa ja koneessakin oli jotain putsareita.

Eräänä yönä paikalliset ”veneilijät” ammuskelivat alustamme ilmeisesti konepistoolilla aiheuttamatta kuitenkaan mitään vahinkoa, onneksi. Ilman inert-kaasua raakaöljyä purkava laiva helteisessä Afrikassa ei paljoa tarvitse räjähtääkseen.

Siitä lähemmin vanhassa henkilökunta-lehdessä ohessa.

Eräs kokemus on jäänyt mieleen. Hyttiini oli tunkeutunut yöllä mies. Näin äijän hetkisen ja samalla hän luikahti ulos. Juoksin perään ja sanoin täkällä olevalle täkkikakkoselle, ja pumpulle, että meillä on täällä joku ylimääräinen hiippari. Kakkonen käski mennä nukkumaan väsymykseni pois ja lakata



AFRIKAN VESILLÄ...

näkemästä painajaisia. Itsekin kyllä hieman epäröin, kunnes tunnin kuluttua tultiin herättämään. Äijä oli löytynyt, kun kakkonen oli taskulampun valossa katsonut ahterin syväysmerkkejä ja nähnyt äijän menevän pelastusveneeseen.

Seuraavalla reissulla tuli kaupungin poliisipäällikkö haastattelemaan minua ja muita todistajia ja kertoi, että kaveri halusi jenkkeihin salamatkustajana. Jossain oli ollut tietokatkos, sillä olimme menossa vielä monta kertaa takaisin Nigeriaan, eikä sinne todellakaan kannata Ghanasta loikata ja hengestään pääsemään.

Muutaman viikon kuluttua, saavuttuamme taas Temaan, tuli poliisipäällikkö "satapiikkisellä" Hondalla hakemaan minua todistajaksi oikeudenkäyntiin. Hän kertoi haluavansa "jäniksenä yrittäneelle" 6-vuoden tuomiota.

Minä Hondan tarakalla, poliisi sarvissa saavuimme oikeustalolle, joka oli lähinnä aaltopellistä tehty hökkeli jossa ei ollut kuin yksi seinäntapainen.

Siellä minä istuin puupenkillä, ainoana valkoisena aavikon kansan keskellä, poliisipäällikön vieressä.

Pihalla oli "vankila". Se oli noin 5 kertaa 5 metriä, noin kolmisen metriä korkea rautatangoista tehty aitaus ilman kattoa. Pihalla käyskenteli lampaista ja muita kotieläimiä ja vankilan ruoka muodostui omaisten hyväntahtoisuudesta

Paikallinen oikeudenkäyntikaava oli sellainen, että todisteet tuotiin aina oikeussaliin.

Edellinen juttu oli varaskoplan tuomitseminen ja meni aikaa ainakin tunti, ennen kuin 2 isoa aggregaattia ja moottoripyörät ja hitsauskoneet oli saatu raahattua paikalle. Kun vaaleaperuukkinen tuomari (Englannin vanha alusmaa ja sama peruukkikäytäntö) alkoi lukea liigalle tuomiota, eräs tuomittava yritti hilpaista vapautteen ja vieressä oleva vartija kolautti häntä kiväärin perällä päähän, jolloin taju lähti ja hänet raahattiin paikattavaksi. Kesti puolisen tuntia ja pää sidottuna äijä tuotiin kuulemaan tuomio, joka oli muistaakseni 5 vuotta vankeutta jokaiselle ryhmän jäsenelle. Otaksun, ettei siellä tunneta käsitettä "ehdollinen".

Oma todistukseni alkoi sillä, että halusin vanhoa valan raamatun mukaan, en koraanin. Jostain löytyi sitten englantilainen "Bible" tosin irtolehtipainoksena ja aloin vastata pirullisen teräviin kysymyksiin. Todistus meni ok ja kaveri sai "vain" 6 kuukautta.

Puolesta päivästä lähtien oli ollut Oikeustalolla ja puoli kuuden aikoihin poliisipäällikkö toi minut laivalle, illan jo alkaessa hämärtyä, Kippari tuli messiin iloisena ja sanoi: Minä kun katsoin brykältä, niin luulin näkeväni sinut viimeisen kerran kun istuit sen mustan miehen prätkän takana.

Totta vie itsekin jälkeenpäin samaa ajattelin, mutta kuitenkin seikkailut jatkuivat toisella puolen Atlantia.

Terv. Styyri

